

ФЕБРУАР ЧЕТРДЕСЕТ И ТРЕЋЕ

изронио је из магле
 усправан
 као челично сидро
 што израња из воде

шињел му је крут
 као пушка која се скоро следила
 и с рукама постала
 једно

скида капу
 на глави
 острва косе
 у мору крви
 слијепљене гелерима

очи
 двије распукле вишње у снијегу
 вади чутуру
 проговара
 гордим
 гласом
 милиона

Никола Париповић, П7

На небу модром укочено дршће
 Буктање звезда. У мутном сјају
 Играју сенке речне док пршће
 Сребро месеца по води. Сјаје

Пламови кућни из црне даљине.
 Густа студен диже се са реке.
 Ковитла, мути ројеве њине,
 Правећи жуте колутове меке.

Усред сабласног речног мира
 Месечина капа, а врбина грана
 Своју замршену мелодију свира
 И звук се језиви на све стране грана.

Никола Париповић, П7

ДЕТЕ

Одрастемо, велики постанемо,
 мало помало неке ствари заборавимо.
 Јуримо као ракете, па понекад
 заборавимо да смо били дете.
 Понекад пређемо чак и дугу и
 одемо у неку земљу другу...
 Идемо даље да испунимо наше снове,
 стекнемо пријатеље и љубави нове.
 Али ако одете чак и са ове планете
 у срцу ћете заувек бити дете.

29.11.2001.год.
Маја Јекић

ПРОТЕСТ

Протестујем овај живот! Небитан је, не треба ми!
 Све што кажем то не вриједи, жале ме, а завиде ми,
 Све што пишем виђено је — исте ствари, исте приче
 Исте пјесме, исте мисли — све једна на другу личе!

Протестујем ову судбу! Црну срећу младих душа
 Сиву земљу младих људи!... оног тамо што све слуша,
 А не чује заузет је, посао га важан зове
 Да напише две-три ријечи и њом сруши моје снове.

Протестујем ову земљу! Само храбри тону доље,
 Свугдје лажни идеали тугом боје наше зоре!
 И да умреш то смрт није и тад мучне снове сниваш,
 Не дају ти ни да спаваш, и у сну ти мучен биваш!

Протестујем овај народ! Свако туђу муку гледа
 И свак' нађе да ти каже шта не треба, а шта треба!
 Све што кажеш и објавиш твоје није — њихово је;
 Сваку капљу твога зноја презиру, а продају је!

Светлана Мршић, IV5

НЕКАД ДАВНО

Нијема сам. Зборим тишину, али је нико не разумије. Боле ријечи које нису изречене. Отварам уста, али глас се губи. Губи се на путу од уздаха до усана, до пресудног трена када их препуштам васиони и стављам вјечити жиг (Колико смо ми вјечни?) на своју личност.

Слијепа сам. Непомично очи прихватају слике, али оне не гледају да би видјеле. Не, оне су већ формирале слику коју треба да препознају. И за најмању сличност очајнички се хватају кô несрећни путник који умишља обалу. А мој брод тоне. Али ја до краја остајем на њему, јер ја сам савјестан капетан који тек када осигура спас *својих путника* и сам напушта брод. Ако капетан уопште може напустити свој брод! Јер, ипак, то је његов брод. И негдје, на дну мора, у одсуству свјетлости, леже олушине тог брода. И са њима *нешто* од капетана. *Нешто* неповратно. Сви смо некад капетани брода усред олује. И свима је нешто потопљено у мрачним дубинама у којима чудне звијери пливају и то присвајају.

Жељана Туњић, IV8